

незважаючи на міжнародний досвід використання криптовалюти та численних її переваг, вважаємо за доцільне консультиватись з майнерами, досліджувати динаміку коливання bitcoin, врахувати те що хакери завжди розвиваються в одну епоху і крокують поряд з новими технологіями, тому необхідно добре зважувати усі застереження та інструкції щодо купівлі bitcoin.

Бібліографічні посилання:

1. Федорова Ю. В. Криптовалюти та їх місце у фінансовій системі. Мукачівський державний університет, 2018. Випуск № 15. С. 771–774.
2. Поливка Н. М. Криптовалюти і «різноманітні біткоіни». URL: <http://yur-gazeta.com/publications/practice/informaciune-pravo-telekomunikaciyi/kriptovalyuti-i-riznomanitni-bitkoini.html>.
3. Карчева Г. Т. Віртуальні інноваційні валюти як валюти майбутнього. Фінансовий простір, 2015. С. 24–30.
4. Лук'янов В. С. Зародження ринку криптовалюти в інформаційно-мережевій парадигмі. Актуальні проблеми економіки, 2014. № 8 (158). С. 436–441.

Фрунза Наталія Олегівна,

курсант третього курсу факультету підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Ярошенко Артем Сергійович,

кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри цивільного права та процесу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

**ПРАВОВІ АСПЕКТИ ОХОРОНИ ГОСПОДАРСЬКОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ**

Інтеграція України у європейське співтовариство, проведення ринкових реформ – все це зумовило не тільки удосконалення чинних правових норм, а й створення зовсім нових, що відповідають світовим стандартам та вимогам.

Незважаючи на ухвалені рішення та задекларовані принципи, в царині господарського права необхідного результату, який задовольняв би потреби суспільства, досі не досягнуто, адже для цього потрібний дієвий механізм гармонізації українського законодавства, який б не тільки відповідав стандартам ЄС, а й розглядався з позиції основної мети – досягнення на практиці високих європейських стандартів регулювання господарських

ВПЛИВ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ НА РОЗВИТОК ПРИВАТНИХ ВІДНОСИН
В УКРАЇНІ

відносин.

Враховуючи зазначене, здійснення досліджень щодо стану нормативно-правової бази законодавства України у сфері правового регулювання господарських відносин, проведення порівняльно-правового аналізу відповідності та розробки рекомендацій з метою подальшого наближення законодавства України до європейських стандартів є нагальним питанням за умов сьогодення.

Аналіз і дослідження сучасних правових проблем пов'язаних з діяльністю суб'єктів господарювання в Україні може надати поштовх до розвитку економіко-правових досліджень господарсько-правової спеціалізації в юридичній науці і юридичній освіті. У зв'язку з цим постає необхідність дослідження та аналізу сучасного стану забезпечення безпеки реалізації господарської діяльності в Україні [1].

Актуальність правових проблем господарської діяльності в Україні невід'ємно пов'язана із державно-правовим регулюванням економіки. Акцентування уваги на роль державного регулювання виявляється в посиленні публічних засад у правовому регулюванні господарської діяльності в нових нормативних актах, прийнятих у ряді європейських держав.

Дослідження проблем захисту прав суб'єктів господарювання сьогодні має важливе доктринальне значення. Аналіз наукової літератури свідчить, що питанням захисту прав суб'єктів господарювання традиційно відводиться значна увага. Основу досліджень даної проблематики становлять праці українських учених, таких як І. В. Головань, М. А. Рожкова, О. П. Подцерковний, Р. Б. Шишка, Н. О. Саніахметова та інші.

На теперішній час в нашій державі прийнято достатньо законодавчих актів, які спрямовані на захист прав суб'єктів господарювання. Однак це не означає, що останні можуть пасивно чекати поновлення державою порушених прав, у будь-якому разі вони повинні активно боротися та протидіяти порушенням закону та захищати свої права.

Главою 3 ЦК України визначені форми захисту цивільних прав та інтересів залежно від суб'єкта, що його здійснює: захист судом (ч. 1 ст. 16 ЦК), захист, що здійснюється Президентом України, органами державної влади, органами місцевого самоврядування (ст. 17 ЦК), захист цивільних прав нотаріусом (ст. 18 ЦК), самозахист (ст. 19 ЦК). Цей перелік не є повним, оскільки відповідно до ст. 3 Закону України від 11 травня 2004 р. «Про третейські суди» одним із завдань третейського суду є захист майнових і немайнових прав та охоронюваних законом інтересів сторін третейського розгляду шляхом всебічного розглядання вирішення спорів відповідно до закону.

Ст. 55 Конституції України декларує право на судовий захист, що полягає в тому, що «кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб». Зі змісту даної правової норми виходить, що

судовому захисту, відповідно до чинного законодавства, підлягають будь-які права й інтереси суб'єктів господарської діяльності незважаючи на рівень нормативно-правових актів, в яких вони закріплені.

Конституційне право кожного на судовий захист полягає в тому, що «будь-яка особа може подати скаргу про порушення її прав і свобод у відповідний суд, а останній зобов'язаний її прийняти, розглянути по суті і винести законне і обґрунтоване рішення».

Для забезпечення прав і свобод людини і громадянина провідне значення має правова охорона. Принципи адміністративно-правової охорони господарських відносин – це загальні основні керівні положення, безпосередньо закріплені в нормах права (текстуальне закріплення) та ідеї, які виходять зі змісту нормативно-правових актів (змістовне закріплення) і визначають особливості та закономірності розвитку правової охорони господарських відносин за допомогою норм адміністративного права.

Ефективність захисту прав суб'єктів господарювання від порушень залежить від обраної форми та способу захисту, оскільки ними зумовлюється реальність відновлення порушеного права, суб'єкт, який уповноважений застосовувати такі способи захисту порушеного права, а також порядок захисту в цілому [2].

Варто зазначити, що кожний суб'єкт господарської діяльності має право на захист своїх прав і законних інтересів (ст. 20 Господарського кодексу України, далі – ГК). Відповідно до ч. 1 ст. 15 Цивільного кодексу України (далі – ЦК) кожна особа має право на захист свого цивільного права у разі його порушення, невизнання або оспорювання.

Як визначає І. В. Головань, під захистом прав суб'єктів господарювання розуміється введення у дію системи правових і організаційно-творчих заходів, що спрямовані на забезпечення реалізації прав цих суб'єктів і недопущення їхніх порушень.

Разом із тим можна погодитись з О. П. Подцерковним в тому, що наведене вище визначення видається спірним, оскільки за межами захисту в цьому випадку залишається сукупність взаємозалежних правових засобів, способів інформування, за допомогою яких при необхідності забезпечується захист.

Беручи до уваги різноманітність підходів до розуміння поняття захисту прав суб'єктів господарювання, слід виокремити його окремі ознаки, які, у свою чергу, допоможуть з'ясувати сутність самої категорії. Серед таких можна виокремити мету захисту, забезпеченість захисту уповноваженими державними органами, наявність способів, за допомогою яких уповноважені державні органи захищають права суб'єктів господарювання [3].

Отже, враховуючи вищевикладене, захист прав суб'єктів господарювання – це система передбачених законом заходів, які здійснюються уповноваженими особами або суб'єктами господарювання з метою відновлення порушених прав, усунення перешкод у реалізації цих прав, запобігання вчиненню таких

ВПЛИВ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ НА РОЗВИТОК ПРИВАТНИХ ВІДНОСИН
В УКРАЇНІ

порушень у майбутньому та притягнення винних осіб до відповідальності.

Аналізуючи сучасний стан захисту прав суб'єктів господарювання, треба також зробити висновок, що чинне господарське законодавство України відзначається непослідовністю, суперечливістю, неузгодженістю і містить істотні прогалини. Якість законодавчого процесу частково задовольняє потреби сучасності.

У жодній із сфер економічної діяльності поки що немає логічно завершеного системного законодавчого забезпечення. Одним із несприятливих факторів для сфери господарських правовідносин є прийняття законів, що не враховують реальної соціально-економічної ситуації, вступають у конфлікт із Основним законом держави – Конституцією України та іншими, раніше прийнятими нормативно-правовими актами.

Розкриття багатогранної сутності речових прав у сфері господарювання і розроблення на цій основі концептуальних підходів та принципів управління цими правами, визначення способів їх класифікації, необхідних для глибшого теоретичного дослідження та практичного аналізу оцінки ефективності використання цих прав у сучасній системі господарювання є, очевидно, основоположними моментами для сучасного дослідження.

Підсумовуючи зазначене вище, варто сказати, що суб'єкти господарювання повинні активно боротися із порушенням закону та захищати свої права, використовуючи всі можливі заходи та способи, які надані їм відповідним законодавством.

Бібліографічні посилання:

1. Сенюта С. Я. Поняття та підстави захисту прав суб'єктів господарювання. Приватне право і підприємництво, 2016. Вип. 15. С. 143–146.
2. Жук А. Відновлення становища, яке існувало до порушення права, як ефективний спосіб захисту: розмежування адміністративної юрисдикції від цивільної і господарської. Актуальні проблеми правознавства, 2018. Випуск 3 (15). С. 13–17.
3. Степанов І. О., Лівак П. Є. Правова робота як юридичний засіб інтенсифікації застосування та реалізації права. URL: http://www.irbisnbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Chkup_2015_3_32.pdf.